

פסחים לג

גם רב פפא עצמו שינה את דעתו: ואף רב פפא הדר ביה, דתניא:

וחטא קסגזא - פרט למזיד.

והלא דין הוא,

ומה שאר מצות (חלב ודם) שחייב בהן כרת

מעילה שאין בה כרת

פוסר בהן את המזיד (אין חיוב חטאת אלא בשגגה) אינו דין שפטר את המזיד?

לא אם אמרת בשאר מצות - שכן לא חייב בהן מיתה, תאמר במעילה שחייב בה מיתה. תלמוד לומר:

קסגזא - פרט למזיד.

קושי על דברי הברייתא: אמר ליה רב נחמן בר יצחק לרב חייא בר אבין: האי תנא, מעיקרא אלימא ליה כרת, ולבסוף אלימא ליה מיתה?

תירוץ רב חייא בר אבין: ואמר ליה; הכי קאמר: לא אם אמרת בשאר מצות - שכן לא חייב בהן מיתה בפחות מכזית, תאמר במעילה - שחייב בה מיתה בפחות מכזית.

תגובת רב נחמן לתירוץ: ואמר ליה: תנוח דעתך שהנחת את דעתי

רב חייא בר אבין חזר בו: ואמר ליה: מאי ניחותא? דרבה ורב ששת שדו ביה נרגא:

- מאן שמעת ליה דאמר הזיד במעילה במיתה - רבי היא. דתניא: **הזיד במעילה, רבי אומר: במיתה, וחכמים אומרים: באזהרה.** מאי טעמא דרבי? - אמר רבי אבהו: גמר **חטא חטא** מתרומה, מה תרומה במיתה - אף מעילה במיתה.

- ומינה, מה תרומה בכזית - אף מעילה בכזית.

קושי של רב פפא על חזרתו של רב חייא בר אבין: ומתקיף לה רב פפא: ממאי דרבי כרבנן סבירא ליה? דילמא כאבא שאול סבירא ליה, דאמר: יש בה שוה פרוטה - אף על גב דלית בה כזית.

מסקנה: **רב פפא חזר בו מדבריו**: והא רב פפא הוא דאמר דאבא שאול תרתי בעי! - אלא שמע מינה: הדר ביה.

תירוצים לברייתא

רב נחמן בר יצחק	מר בריה דרבנא	רב נחמן	בשאר מצוות
שכן לא מתחייב בהן שאין מתעסק כמתעסק, שאם נתכוין להגביה את התלוש וחתך את המחובר - שפטור.	שלא עשה בהן שאין מתכוין כמתכוין, שאם נתכוין לחתוך את התלוש וחתך את המחובר - שפטור.	שכן לא חייב בהן מיתה בפחות מכזית	
שאם הושיט ידו לכלי ליטול חפץ, וסך ידו בשמן של קודש - שמעל.	שאם נתכוין להתחמם בגיזי חולין ונתחמם בגיזי עולה - שמעל	שחייב בה מיתה בפחות מכזית	במעילה

חזרה לדון בברייתא מדף לב: **אמר מר: במה דברים אמורים - במפריש תרומה והחמיצה, אבל הפריש חמץ תרומה - דברי הכל אינה קדושה.**

שאלה: מנא הני מילי?

תשובה 1: אמר רב נחמן בר יצחק: אמר קרא **תתן לו** - ולא לאורו.

קושי: מתיב רב הונא בריה דרב יהושע: **אין תורמין מן הטמאה לטהורה, ואם תרם בשוגג - תרומתו תרומה.** ואמאי? לימא **לו** ולא לאורו!

תירוץ: לא קשיא, התם - היתה לו שעת הכושר, הכא - לא היתה לו שעת הכושר.

קושי: ודלא היתה לו שעת הכושר היכי דמי? כגון דאחמיץ במחובר, אבל אחמיץ בתלוש - הכי נמי דקדשה?

דברי חיזוק לדברי התירוץ על אף הקושי נגדו: אמר ליה: אין. בגזרת עירין פתגמא ובמאמר קדישין שאלתא וכן מוריין בבי מדרשא כוותי.

תשובה 2: כי אתא רב הונא בריה דרב יהושע אמר: אמר קרא **ראשית** - ששיריה ניכרין לישראל, יצתה זו שאין שיריה ניכרין.

מאתר הדרן והרבנית מישל כהן פרבר

• hadran.org.il •

דיון בדיני טומאת אוכלין

רבי יוחנן	רב חסדא
ענבים שנטמאו - דורכן פחות פחות מכביצה, ויינן כשר לנסכין. אלמא קסבר: משקין מיפקד פקידי, לאימת קא מיטמאי - לכי סחיט להו, לכי סחיט להו ליתיה לשיעוריה.	וכי טומאה שבהן להיכן הלכה? אלמא קא סבר: משקין מיבלע בליעי, וכיון דאיטמו ליה אוכלא - איטמו ליה משקין
קושי אי הכי כביצה נמי, דהתנן: טמא מת שסחט זיתים וענבים כביצה מכוונת - טהורין!	ואת לא תיסברא דמשקין מיפקד פקידי? והתנן: טמא מת שסחט זיתים וענבים מכוונת כביצה - טהורין. אי אמרת בשלמא מיפקד פקידי - משום הכי טהורין, אלא אי אמרת מיבלע בליעי אמאי טהורין?
תירוץ התם - דאי עבד, הכא - לכתחלה, גזירה דילמא אתי למיעבד יותר מכביצה	הכא במאי עסקינן - בענבים שלא הוכשרו. לאימת מתכשרי - לכי סחיט להו, כי סחיט להו בציר להו שיעורא. דאי לא תימא הכי, הא דתניא: הא למה זה דומה - לתרומת תותין (זיתים) וענבים שנטמאו, שאין לו בה לא היתר אכילה ולא היתר הסקה. הא היתר אכילה נמי אית ביה, דאי בעי דריך להו פחות פחות מכביצה!
דחיית התירוץ	אמר רבא: גזירה דילמא אתי בהו לידי תקלה קושי : אמר ליה אביי: ומי חיישינן לתקלה? והא תניא: מדליקין בפת ובשמן של תרומה שנטמאת! תירוץ : אמר ליה: פת - זריק ליה בין העצים, שמן של תרומה - רמי ליה בכלי מאוס.

